

SPERANȚA

Octombrie 2021 Anul 8, Nr. 92

Duceti-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia!

Vaccinul care vindecă

Gabi Izsak

UNDE EȘTI, OMULE?
Aproape de familia Furdui

Biserica din SMIRNA!

Teofil Ciortuz

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Crăiță-Mândră, Prima Biserică Baptistă 0451276144
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00 + cheltuieli de transport.

CONT: Romanian Speranta Association Inc.

National Australia Bank,

BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Victoria, Australia. Telefon: 0423 659 724, email: sperantaus@gmail.com

SUNTEM ÎNCOLȚIȚI ÎN TOATE CHIPURILE

Ioan Ciobota - RVE Timișoara

„Suntem încolțiti în toate chipurile,
dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă,
dar nu deznădăjduiți; prizoniți, dar nu părăsiți;
trântiți jos, dar nu omorâți”. (2 Corinteni 4:8,9)

Cuvintele de mai sus le-a scris apostolul Pavel. Cum ar putea cineva să fie încolțit în toate chipurile, în grea cumpănă, prigonit și trântit jos, fără să-și piardă nădejdea, fără să-și piardă mintea, fără să-și piardă speranța? Doar atunci când Cristos locuiește în noi! Din cauză că El este Cel care ne dă putere, El locuiește în noi, în inimile noastre, în viețile noastre, în mințile noastre, concentrarea noastră este la Cristos, și atunci chiar dacă suntem încolțiti în toate chipurile, nu ne simțim la strâmtoare, pentru că suntem liberi în Cristos. Chiar dacă suntem în grea cumpănă, nu suntem deznădăjduiți, pentru că echilibrul nostru vine din relația pe care o avem cu Domnul, nu vine din relațiile pe care le avem pe orizontală, ci din relația pe care o avem pe verticală, cu Domnul și Mântuitorul nostru.

Apoi spune: „prizoniți, dar nu părăsiți”.

Și Domnul a fost prigonit. Cum am putea avea noi un alt tratament decât Domnul nostru? El a fost prigonit, dar și părăsit. Noi putem fi prizoniți, dar nu părăsiți.

„Trântiți jos”... te-ai simțit vreodată trântit jos, la pământ, astfel încât să ai senzația că niciodată și nimic nu te mai poate ridica de acolo?

Apoi adaugă: „Dar nu omorâți”. De ce nu suntem omorâți? Pentru că Isus Cristos, care este Învierea și Viața, El locuiește în noi, El este Cel care ne dă putere, Cel care ne ridică, Cel care ne pune piciorul pe stâncă. Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile, slăvit să fie Numele Lui!

Iar noi suntem ai Lui! Glorie Lui!

Ziua Internațională de Rugăciune pentru Pacea Ierusalimului, instituită în urma cu 19 ani se ține anual în prima duminică din luna octombrie. Chemarea noastră este pentru o mijlocire mondială, susținută, înflăcărată, pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu pentru Ierusalim și pentru poporul Său, Israel.

A fost aleasă această zi deoarece perioada coincide cu sărbătorile de toamnă: Rosh Hasanah (Trămbițele), Yom Kippur (Ziua ispășirii) și Sukkot (Corturile). Pentru prima dată în istoria Bisericii, se face un efort în a lega calendarul liturgic creștin cu calendarul Biblic, evreiesc.

„Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri, cari nu vor tăcea niciodată, nici zi nici noapte! Voi cari aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți de loc! Și nu-l dați răgaz, până nu va așeza din nou Ierusalimul, și-l va face o laudă pe pământ”. (Isaia 62:6, 7)

Noi avem față de poporul evreu o datorie enormă de mulțumire pentru temelia credinței noastre creștine, de asemenea pentru contribuțiile spre avansarea societății în domeniile medicinei, tehnologiei și agriculturii.

„Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă”. (Psalmul 122:6)

Istoria ne descoperă clar că acele națiuni și conducători care binecuvântează Israelul și poporul Evreu, au fost binecuvântați în schimb de Dumnezeu, și cei care au blestemat poporul Evreu și Țara lui Sfântă, au fost ei înșiși obiectul mâniei lui Dumnezeu.

Este Responsabilitatea Bisericilor de a sta alături de toți oamenii legământului pentru restaurarea Israelului și a scopurilor lui Dumnezeu în această țară.

Consemnează Pastor Gabi Izsak

UN MESAJ PENTRU TINE

CELE ȘAPTE SCRISORI - Apocalipsa capitele 2-3
Păstor Teofil Ciortuz, Prima Biserică Baptistă, Melbourne

(continuare din ediția trecută)

BISERICA DIN SMIRNA ESTE A DOUA CĂREIA I SE ADRESEAZĂ DOMNUL:

*** Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i:
‘Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă,
Cel ce a murit și a înviat:**

*** «Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.**

*** Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.»’**

*** Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: ‘Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.’**

(Apocalipsa 2:8-11)

Această scrisoare este adresată unei Biserici care a trecut prin mari suferințe. Acestei Biserici Domnul Isus nu are să-i reproșeze nimic.

Ideea principală care se desprinde de aici este asigurarea că va veni mai multă suferință peste noi. Nouă ne-ar place ca viața să revină la normalul dinainte de pandemie, cu calitatea vieții, cu călătorii, cu abundență și prosperitate. Mai bun lucru ar fi dacă am reveni la moralitatea de acum șazece, șaptezeci de ani, când era rușine doar să vorbim despre anumite lucruri, nici vorbă să gândești sau să trăiești acele lucruri. Astăzi se fac parade cu aceste rușini, oamenii își spumegă pe dinafară imoralitatea și idolatria lor, iar lumea îi aplaudă și îi aprobă. Și eu aș vrea să ne întoarcem la acea vreme când exista rușine de oameni și frică de Dumnezeu. Dar această scrisoare nu spune asta, ci că Biserica va trebui să treacă prin multe suferințe.

Problemele prin care trecea această Biserică erau sărăcia, persecuția, batjocuri din partea celor ce-și ziceau religioși, iudei, care aveau un singur Dumnezeu și, totuși, erau o adunare a satanei. „Știu”, spune Domnul. Domnul Isus știe prin ceea ce trecem fiecare, prin suferințele prin care trebuie să treacă Biserica. Este această tendință veche de două sute de ani, în lumea occidentală, care cu o teologie „mai dezvoltată” spune că Biserica nu va suferi niciuna din aceste greutăți, că va fi răpită mai înainte.

Aceasta este dorința noastră, a occidentalilor, ca nu cumva să suferim, să nu ni se încalce drepturile. Pretindem drepturi religioase care nu se găsesc în Biblie... Biblia nu ne garantează că vom fi apărați de stat. Dimpotrivă, Biserica va suferi. Domnul Isus a spus: „În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”. Ni se spune în Scriptură că Domnul nu ne-a rânduit pentru ziua mâniei, că Domnul va avea grijă de noi, dar totuși, nu vom evita suferința. Nu vom trece prin Necazul cel mare, așa cum trece lumea aceasta, încât să strigăm la stânci: cădeți peste noi. Nu despre această suferință este vorba, ci despre batjocură, tortură, suferință din pricina credinței noastre în Dumnezeu. Numai cine rămâne lângă El va putea birui. Necazul este pe o perioadă limitată (zece zile - perioade, valuri de persecuție), acesta este un timp de suferință pentru Biserică.

Vedem cu toții cum se desfășoară lucrurile în lume - necurăția și imoralitatea și tot ce se întâmplă. Copiii sunt luați de la părinții lor pe baza unui simplu raport și după timp lung, lacrimi și suferință, unii se întorc la părinți, alți nu. Este luptă împotriva familiei. Undeva, în Scoția, un comitet de educație în școlile publice a decretat faptul că copiii de patru, cinci ani pot să devină transsexuali, fără știința părinților. Biserica va trebui să treacă prin suferințe. Suferința este bună pentru că ne cerne, ne face să ne analizăm propria noastră credință, și să ne întrebăm: „Oare nu am cumva o minciună în mână?”. Numai cel care crede adevărul și rămâne în adevăr va ieși bine din suferință. Să nu dormim liniștiți gândind că lucrurile se vor strica, vor degenera, dar la un moment dat Biserica va fi luată, va fi răpită și Domnul ne va scuti pe toți de suferință. Sau: de ce ar trece mirele pe mirea lui prin suferință?! El vine și o ia! Dar citim în Biblie că Biserica trebuie să treacă prin suferință ca să ne curățească, pentru ca Domnul să ne conducă prin Harul Său chiar prin aceste perioade și El să-și arate slava Lui într-o mireasă care este sfântă, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta. Dar „fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”, ne asigură Domnul Isus.

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.” (Apocalipsa 2:11) Da, Biserica va trece prin suferință, va trebui să trecem prin necazuri, poate ne vom pierde locul de muncă, ne vom pierde libertatea, va trebui să ne pierdem lucrurile pe care am crezut că suntem stăpâni, dar nu suntem, dar cel ce va birui nu va fi vătămat de a doua moarte, adică separarea totală, finală de Dumnezeu. Cei care nu-L au pe El vor trebui să treacă prin a doua moarte, care este groaznică și veșnică.

Noi însă avem nădejde că după moartea aceasta dintâi vine veșnicia cu Dumnezeu. Aceasta este fericita noastră nădejde, că îl vom vedea pe Domnul Isus Cristos.

(va continua)

Biserica Pentecostală Betania Melbourne

Păstor Pavel Moza

Trăim vremurile grele pe care generația noastră nu le-a mai trăit. Aceste vremuri afectează foarte mult partea noastră spirituală. Iată că suntem în situația când doar trei persoane sunt prezente în Biserică. Parcă aceste vremuri au venit peste noi dintr-o dată, surprinzător. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi, prorociei.” (Amos 3:7) Amintiți-vă că de multe ori Duhul Sfânt ne-a înștiințat prin vasele de lucru ale acestei Biserici că, dacă nu ne vom trezi, Dumnezeu va îngădui vremuri foarte grele - sunt vremurile de astăzi. Dumnezeu i-a făcut cunoscut lui Noe ceea ce se va întâmpla și s-a întâmplat în vremea lui. Atunci, Dumnezeu i-a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul”. (Geneza 6:13) S-a luat o hotărâre la nivel de stat că în curând Bisericile se vor deschide și cei care sunt vaccinați vor putea participa la închinare. Să ne rugăm Domnului, postul și rugăciunea este ceea ce-L determină pe Dumnezeu să schimbe planurile care vin din partea celui rău. Dacă în aceste vremuri este ceva anume care ar putea să ne întărească, este doar Cuvântul lui Dumnezeu, binecuvântat să fie numele Său.

Eu vă salut cu salutul bătrânului apostol Ioan: „Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine și din partea celor șapte duhuri care stau înaintea scaunului Său de domnie și din partea lui Isus Cristos, Martorul credincios, Cel întâi Născut din morți, Domnul împăraților pământului!”. (Apocalipsa 1:4-5)

„Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet!” (Ioel 2:12)

Dar vom zice noi: „Nu suntem noi întorși la Domnul?” Avem nevoie de o întoarcere totală, de apropiere totală mai mult ca niciodată. „Dar cum să ne întoarcem?” Cu post, cu plâns și cu bocet, să strigăm înspre Domnul, să ne smerim sufletele pentru starea Bisericii, pentru situațiile prin care trecem și planurile pe care oamenii vor să le împlinească în dreptul Bisericii.

Omul nu ne poate veni în ajutor. „Ajutorul nostru vine de la Domnul, care a făcut Cerurile și pământul”. (Psalm 121:2)

Păstor Beni Pop

BOTEZ LA BISERICA BAPTISTĂ BETHEL KITCHENER, CANADA

Azi, 19 Septembrie 2021, patru tineri și-au mărturisit credința lor în Domnul Isus Cristos, primind botezul în apă. Domnul să îi binecuvânteze și să fie o mărturie pentru orașul nostru.

În cadrul unui frumos program de închinare, botezul a fost oficiat de către păstorul local, Florin Dragomir.

Domnul Isus Cristos își duce la îndeplinire planul Său de mântuire chiar și în această perioadă de restricție din cauza pandemiei. Slavă Lui în veci, amin!

Consemnează corespondent Iacob Cerbu, prezent la această sărbătoare împreună cu soția dumnealui, sora Melania.

Vaccinul care vindecă

BISERICA PENTICOSTALĂ PHILADELPHIA MELBOURNE
(La Cina Domnului - 5 Septembrie 2021)

Luăm parte la Cina Domnului în condiții speciale, de pandemie, condiții legate de ceea ce se întâmplă în jurul nostru și de vaccinul acesta despre care se vorbește atât de mult. Mesajul meu, cu toate că se cheamă „Vaccinul care vindecă”, nu se referă la vaccinurile care circulă între noi și pe care vor să ni le administreze autoritățile. Vreau să vorbesc despre adevăratul „vaccin”, care aduce vindecarea! Vorbind despre vaccinul prezentat de autorități, eu cred că fiecare trebuie să aibă maturitate și înțelepciune în momentul deciziei. Probabil că va trebui să luăm fiecare o decizie în familie, dincolo de ceea ce înseamnă Biserica.

Acest lucru ne preocupă și ne frământă tot mai mult, dar cred că ar trebui să ne preocupe mai mult vaccinul care ne vindecă decât vaccinul care ne divizează. Un vaccin are rolul de a crea imunitate, protecție sau poate chiar să aibă rol curativ, de vindecare. Deci un vaccin are menirea să salveze viața. Dar noi, ca și creștini trebuie să avem altă perspectivă asupra vieții, trebuie să înțelegem că există ceva dincolo de viața de aici, și acolo trebuie să ne focalizăm atenția noastră. Iată cuvintele Domnului Isus, pe care le găsim în Evanghelia după Luca 9:24-25:

„Fiindcă oricine va voi să-și scape viața, o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga.”

Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă s-ar prăpădi sau s-ar pierde pe sine însuși?”

Într-un limbaj obișnuit parcă nu are sens pentru că uneori limbajul Domnului Isus este diametral opus de limbajul nostru. Tocmai de aceea, în contextul acesta în care suntem tot mai frământați, lipsiți de perspectivă referitor la deciziile pe care trebuie să le luăm, nu trebuie să privim doar la „aici” și „acum”, ci să ne ridicăm privirea în sus și să ne focalizăm pe ceva care este „dincolo” și „atunci”. Ne-am ancorat tot mai mult în dimensiunea trecătoare a existenței noastre. Dacă am avea patru mâini, cu toate, cu patru mâini ne-am lega de pământul acesta, uitând că de fapt mâinile noastre trebuie să le ridicăm în sus, să fie legate de Cer și de Împărăția lui Dumnezeu.

Ideea este aceasta: vaccinul pe care ni-l propun cei din jur este unul care ne va diviza, dar „Vaccinul” pe care ni-l propune Scriptura, este Cel care aduce salvarea și vindecarea. Cei doi îngeri, când au intrat în Sodoma (oare nu e lumea de azi o Sodomă? Oare nu e lumea în care trăim o Gomoră? Nu e oare întreaga lume condamnată de Dumnezeu?), cei doi îngeri i-au

spus lui Lot:

„Scapă-ți viața!”.

Același mesaj este valabil și pentru noi: „Scapă-ți viața!”. Scăparea aceasta trebuie privită în sens

spiritual. Pentru Lot scăparea a însemnat cetatea Ţoar, pentru noi, care avem o relație cu Dumnezeu ca Tată al nostru, scăparea este Isus Cristos, Domnul.

„Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: `El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!`.”

„Pentru că zici: `Domnul este locul meu de adăpost` și faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare, de aceea nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie nu se va apropia de cortul tău”. (Psalm 91:1-2;9-10) Oare aplicabilitatea acestor versete este doar pentru „aici” și „acum”?

Există o oarecare confuzie fiindcă suntem tot mai legați de „aici”, și s-ar putea să pierdem din vedere esențialul, iar aici este tactica diavolului. Urmărind tot ce vine pe media, ne-am format o teorie a noastră din părerile altora și pierdem ceea ce este cu adevărat valoros.

Să ne oprim la fântâna lui Iacov, în Sihar, când Domnul a întâlnit o femeie care venise să ia apă. Era o femeie cu probleme, cu frământări personale. Acestei femei Domnul îi spune: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: `Dă-Mi să beau!`, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie”. (Ioan 4:10) Domnul vorbește într-un context spiritual: „Tu ai venit să scoți apă, dar problema ta este dincolo de apa potabilă, este una de natură spirituală. Eu am soluția pentru tine”. La care femeia apelează la teologie (asta și noi știm...): „Doamne”, l-a zis femeia, „n-ai cu ce să scoți apă, și fântâna este adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie? Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov...? Isus i-a răspuns: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică. „Doamne”, l-a zis femeia, „dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot.” (Ioan 4:11-15) Femeia a rămas tot la problemele ei.

Oare nu suntem noi femeia samariteană? Vine Domnul cu oferta Lui, cu dimensiunea spirituală, cu un mesaj: „Scapă-ți viața, câștigă Împărăția lui Dumnezeu!”, iar noi suntem tot preocupați de unde scot apă, ce fac, unde mă duc? Și am început să ne ocupăm atât de mult de găleată și de fântână și de apă și uităm că Domnul are o soluție pentru fiecare dintre problemele noastre. Asta trebuie să înțelegem în timpurile în care trăim. Dacă revenim la vaccin, nu există niciun vaccin care să poată salva, nici pentru cel care-l iei nici pentru cel pe care nu vrei să-l iei. „Vaccinul” care vindecă cu adevărat este sângele Domnului nostru Isus Cristos. Domnul a spus: „Trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură.”

Toți cei care ne vom împărtăși în această dimineață vom lua din adevărata viață: trupul și sângele Domnului Isus Cristos. Accentul în relația aceasta trebuie să cadă, în mod deosebit, pe dimensiunea spirituală a existenței noastre. Cred că ne frământăm prea mult de problemele acestea de „aici” și pierdem din vedere esențialul, promisiunile veșniciei, faptul că sângele Domnului Isus Cristos ne curățește de orice păcat. El înseamnă vindecare, înseamnă mântuire, sângele Domnului Isus înseamnă viață veșnică în Împărăția lui Dumnezeu: „Cine mănâncă trupul meu și bea sângele Meu are viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi”. (Ioan 6:54) Acesta este „vaccinul” care vindecă. Amin!

SEMINARUL TEOLOGIC PHILADELPHIA, MELBOURNE

Deși vremurile sunt grele, și vor fi tot mai grele, avem totuși suficiente motive să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru modul minunat în care ne-a călăuzit și ne-a ocrotit în activitatea noastră, în cadrul Seminarului Teologic Penticostal PHILADELPHIA, Melbourne.

Această Școală de Teologie, prima din Australia pentru comunitatea creștină evanghelică română, a fost deschisă în anul 2019, iar în acest an, în luna iulie, studenții au finalizat cursurile celor 2 ani. În luna Septembrie a avut loc examenul final de absolvire.

Toți studenții/absolvenții au răspuns bine și foarte bine la întrebările puse de frații profesori, obținând astfel diploma de absolvire, cu specializarea Teologie Penticostală, devenind astfel prima promoție de absolvenți a unei Școli de teologie evanghelică românească din Australia.

În weekend-ul 24, 25 septembrie au început studiile cu cea de a doua serie de studenți, ceea ce înseamnă că există dorința de a studia și de a cunoaște cât mai bine Cuvântul lui Dumnezeu. În acest an academic avem 16 studenți înmatriculați din Australia, America, Italia și din România. Seminarul Teologic Philadelphia este deschis pentru a primi studenți nu doar din Australia și nu doar cei ce vorbesc limba română; profesorii vorbesc bine limba engleză, iar unele manuale sunt bilingve, în românește și în engleză.

Pe lângă profesorii Seminarului, periodic vor predă cursuri și păstorii profesori de la Sola Scriptura - College and Seminary, Chicago, SUA, școală cu care suntem în colaborare de când am deschis Seminarul nostru.

Cursurile Seminarului se desfășoară pe perioada a 2 ani, 2021-2023, iar apoi se susține Examenul final de diplomă. O noua serie de studenți vor fi admiși doar în Septembrie 2023.

Doamne ajută! Doamne dă izbândă!

Păstor Prof. Dr. Gabi Izsak
Director Seminar

Deschiderea noului an academic
împreună cu studenții, în cadrul
seminarului Philadelphia

Viața noastră-i ca un vis

Teodor Groza

*Viața noastră-i ca un vis,
Ca o floare trecătoare,
O cădere spre abis
Sau spre Cer o înălțare.*

*Viața noastră e o luptă
Cu ispite și poveri.
Sărăcia lumii-i cruntă...
În Cristos sunt mari averi.*

*Viața noastră-i un examen
La materia credință.
Avem reguli, avem termen,
Și-l luăm prin pocăință.*

*Viața noastră e un dar
Ce prin părinți l-am primit.
Un ales buchet de har
Ce trebuie prețuit.*

*Viața noastră-i cu un țel,
Sfânt, perfect, dumnezeiesc.
Fericiți în orice fel,
Câți îl cred și-l împlineșc.*

*Viața noastră-i pregătire
Pentru Cer, cu vrednicie,
Prin veghere, prin sfințire,
Prin slujiri cu bucurie.*

*Viața noastră-i cu suspin,
Dor adânc, de armonie.
Omul? Pe pământ, străin,
Călător spre veșnicie.*

*Viața noastră-i ca un abur
Ce se-arată puțințel.
Azi se înalță-n zări de aur,
Măine nu mai știi de el.*

*Viața noastră-i o minune,
E o taină descifrată...
Ce în veci de veci rămâne,
Când e lui Cristos predată!*

Spune-mi...

Maria Luca

*Spune-mi, de ce viața ta
e doar trudă și-alergare?
De ce nu găsești pe nimeni
să te-aline când te doare?*

*Când ți-e sufletul pustiu,
de ce singur plângi amar
și îți pare că în viață
este totul în zadar?*

*Nu vezi tu ce zi frumoasă
Dumnezeu ți-a dăruit?
Și-ți șoptește printr-o rază
că de veacuri te-a iubit?*

*Nu auzi o șoptă dulce
ce-ți vorbește despre Cer
și-ți arată calea dreaptă
într-un trai ce-i efemer?*

*Timpul trece... niciodată
nu se-ntoarce înapoi.
Ia cu el speranțe, vise,
bucurie și nevoi.*

*Însă vine-o clipă-n care
te oprești și te gândești...
Pentru ce te zbați atâta?
Oare pentru ce trăiești?*

*Și atunci privești în urmă
drumul ce ai străbătut,
tot ce ai iubit vreodată...
tot ce-adesea te-a durut...*

*Și observi că pumnii-s goi
și că inima-i pustie,
nu găsești în ea iubirea
ce aduce bucurie...*

*Azi e timpul potrivit
către ceruri să privești,
să înveți din nou să ierți,
să visezi și să iubești.*

*Dincolo de nori e Domnul
ce veghează viața ta
și te-așteaptă cu iubire
să te ia în palma Sa!*

Supranaturalul îmbrăcat în cotidian

BY BARZILAIENDAN

„Ceilalți să se așeze unii pe scânduri, iar alții pe frânturi de corabie, și așa s-a făcut că au ajuns toți teferi la uscat.” (Fapte 27:44)

Povestea miraculoasă a călătoriei lui Pavel la Roma, cu încercările și biruințele ei, este un exemplu minunat de lumină și întuneric în călătoria credinței unei vieți umane. Și cea mai remarcabilă parte a călătoriei o reprezintă locurile dificile și strâmte care se împletesc cu extraordinara providență și intervenție a lui Dumnezeu.

Există o concepție greșită foarte răspândită, care susține că umblarea în credință a creștinului este presărată cu flori și că atunci când intervine Dumnezeu în viețile oamenilor Săi, El face aceasta într-un fel atât de minunat ca să ne ridice întotdeauna și să ne scoată din împrejurările noastre dificile.

În realitate, însă, experiența reală este exact inversă. Și mesajul Bibliei este unul în care alternează încercările cu biruințele în viața unui „*nor așa de mare de martori*” (Evrei 12:1), a fiecăruia, de la Abel până la ultimul martir. Pavel, mai mult decât oricine altcineva, este un exemplu de cât de mult poate să sufere un copil de Dumnezeu fără să fie înfrânt sau zdrobit în duh. Din cauza mărturiei lui pe care a depus-o în Damasc, a fost urmărit de persecutori ca să fie omorât și a fost forțat să fugă ca să-și scape viața. Totuși, nu vedem nici un car ceresc, în mijlocul fulgerelor de foc, care să coboare și să-l salveze pe sfântul apostol din mâna vrăjmașilor săi. Dumnezeu însă a lucrat o cale simplă de scăpare pentru Pavel: „*Într-o noapte, ucenicii l-au luat și l-au coborât prin zid, dându-l jos într-o coșniță*”. (Fapte 9:25) Da, a fost într-o coșniță de haine vechi, ca un maldăr de lenjerie murdară sau de articole de băcănie. Slujitorul Domnului Isus Cristos a fost coborât de la o fereastră prin zidul Damascului,

și într-un mod umil a scăpat de ura dușmanilor săi.

Mai târziu îl găsim stând luni de zile în temnițe singuratice, vorbind despre „*veghe*” și „*posturi*” (2 Cor. 6:5), despre prietenii care l-au părăsit și despre bătăile brutale și umilitoare. Și chiar după ce Dumnezeu i-a promis că-l va elibera, îl vedem părăsit zile întregi, aruncat încoace și încolo de valurile unei mări furtunoase și silit să protejeze un navigator trădător. Și în sfârșit, când vine eliberarea lui, nu vine printr-o corabie cerească navigând din ceruri ca să salveze acest ilustru prizonier. Și de asemenea nu este nici un înger care să vină umblând pe ape și să potolească marea înfuriată. Nu este nici un semn supranatural al măreției eminente, pentru că un om trebuie să apuce o bucată de catarg ca să supraviețuiască, altul un lemn plutitor, altul un mic fragment din corabia avariata, și altul este nevoit să înoate ca să-și scape viața.

În această istorisire găsim modelul lui Dumnezeu și pentru viețile noastre. Istorisirea aceasta se dorește a fi o veste bună pentru cei care trăiesc în această lume cotidiană în împrejurări obișnuite și care se confruntă cu mii de situații obișnuite, care trebuie să fie rezolvate prin mijloace cu totul obișnuite.

Promisiunile lui Dumnezeu și providența Lui nu ne ridică din lumea bunului simț și a încercărilor de fiecare zi, pentru că tocmai prin aceste lucruri este desăvârșită credința noastră. Și tocmai în această lume Îi place lui Dumnezeu să împletească firele aurii ale dragostei Sale cu firele răsucite și întortocheate ale experiențelor noastre comune de fiecare zi.

(din Locuri grele pe calea credinței)

Păstor Lori Balogh

„De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.” (Efeseni 6:13)

Cât de important e pentru noi să-l identificăm pe adevăratul vrăjmaș al sufletului și al mântuirii noastre! Dacă în fața noastră vedem doar omul pe post de vrăjmaș, atunci suntem ispitiți să ne luptăm în propria putere, fără să cerem ajutor ceresc. Înfrângerea este asigurată. Dacă privim însă dincolo de „unealtă” și-l vedem pe „meșterul” care o mănuieste împotriva noastră, ne dăm seama că singuri nu putem birui și alergăm la rugăciune. În acest fericit caz, biruința ne este asigurată.

Revenind la expresia apostolului Pavel „ziua cea rea”, ne întrebăm: care poate fi aceasta? Să fie vorba de ziua ispitirii? Să fie vorba de ziua în care trebuie să ne decidem pe cine slujim: pe Cristos sau pe Satana? Contextul în care Pavel folosește această expresie ne arată că „ziua cea rea” este ziua care urmează imediat după o biruință obținută pe plan spiritual. Este ziua care vine „după ce veți fi biruit totul”. (Efeseni 6: 13) E de neînțeles! După o biruință, după un succes, după ce ai ajuns la țintă, există pericolul „zilei cele rele”. De ce tocmai după o biruință? Nu trebuie să căutam răspunsul în cărți și tratate. E suficient să privim cu sinceritate în propria noastră viață și vom observa că după o reușită, de obicei, lăsăm garda jos, reducem intensitatea vegherii și ne permitem un mic „relax”, o scurtă pauză de la misiunea noastră. Chiar în acele clipe de scurt „concediu spiritual”, Satana atacă pe neașteptate, știind că suntem nepregătiți pentru atacul lui surpriză. Da, după o luptă câștigată, mai rămâne întotdeauna ceva de câștigat: o nouă luptă. Atâta timp cât trăim în firea noastră pământească, până la revenirea în glorie a Mântuitorului, lupta credinței va continua neîntrerupt. În această luptă dusă împotriva puterilor întinericului nu există concediu, permisiile, *week-end-uri* sau bilete de voie. Satana nu-l va lăsa pe creștinul sincer și devotat să respire liniștit nici măcar o singură clipă. Am obținut o biruință prețioasă într-o direcție? Foarte bine! Însă diavolul va ataca sigur în altă parte. Aceasta este „ziua cea rea” față de care trebuie să luăm cele mai serioase măsuri.

În cartea „Ziua cea mai lungă”, de Cornelius Ryan, se relatează despre debarcarea trupelor aliate pe țărmul Normandiei. Pentru a ajunge pe acel țărm, aceste trupe au trebuit să lupte zile în șir cu pericolele de pe mare, cu furtuni, cu submarinele inamicului, etc. Ajunși pe țărm, comandanții trupelor aliate ar fi putut ordona o mică pauză, după ce au scăpat de pericolele de pe mare. Însă lupta cea mare de abia atunci începea. „Ziua cea mai lungă” a fost de fapt „ziua cea rea” pentru armatele aliate.

Care laturi din caracterul nostru le atacă Satana cu cel mai mare succes? Pe cele slabe? Nu, deoarece noi, știind că acestea sunt părțile slabe, le apărăm cu mai multă atenție. În același timp, știind că în unele privințe suntem tari, tocmai acele zone ale sufletului le lăsăm descoperite, nesupravegheate. Acesta este și motivul pentru care Biblia ne îndeamnă să luăm „toată armătura lui Dumnezeu”, nu doar coiful, doar scutul, platoșa sau sabia.

Istoria biblică ne oferă suficiente exemple că „ziua cea rea” poate veni în viața celor mai consacrați oameni ai lui Dumnezeu, atunci când îi găsește cu garda lăsată jos, încetând să mai vegheze.

Știm cu toții cazul împăratului David, care după succese repetate pe plan economic, politic, administrativ și religios, este surprins, într-un moment de lipsă de veghere, lipsit de armura spirituală pe care o purtase întreaga sa viață și care-l ocrotise de ispitele și cursele vrăjmașului. După o zi liniștită petrecută la palat, după o masă bună și un somn la fel de bun, David se plimba pe terasa palatului, lejer, fără „armură”, ca și cum satana ar fi fost în concediu sau ar fi fost prea ocupat ca să se ocupe și de el.

De cealaltă parte, Batșeba, dezbrăcată și la propriu și la figurat (și ea lăsase „armura” lui Dumnezeu acasă!), își permite să facă baie în preajma palatului împărătesc. Și aceasta în condițiile în care soțul ei, Urie, își risca viața pe câmpul de luptă. Aceasta a fost, pentru David și Batșeba, „ziua cea rea”. Satana i-a atacat într-un moment de destindere, în care se așteptau cel mai puțin, și i-a învins. Ce a urmat? Ani de suferințe neîntrerupte, lacrimi și sânge curs doar pentru că cei doi și-au permis să lase deoparte, pentru câteva clipe, „armura” lui Dumnezeu.

UNDE EȘTI OMULE?

Alături de familia Furdui

La Studioul Philadelphia, păstorii organizatori ai emisiunii *Unde ești omule?* - Gabi Izsak și Dorel Mureșan, au avut ca invitați pe păstorul *Bisericii Elim din Perugia, Italia*, fratele *Dănuț Iacob*, președintele *Comunității Bisericilor Penticostale din Italia* și pe fratele *Marius Bodnariu* de la *Biserica Emanuel din Brașov, România*. Tematica discuțiilor a fost bazată pe un caz similar celui al familiei *Bodnariu* petrecut cu ani înaintea, despre care știm toții; este vorba de situația familiei *Furdui*.

Din mijlocul familiei *Furdui*, în urmă cu câteva luni, au fost luați cei șapte copii, într-un mod abuziv, de către centrele de protecție a copiilor. Familia a început un demers pentru a-și recupera copiii și noi credem că Dumnezeu va aduce izbăvire. Prin această emisiune, păstorul Gabi Izsak cheamă întreaga frățietate la rugăciune și susținere a acestei familii.

O primă întrebare adresată celor doi invitați a fost: „Referitor la familia *Furdui*, se poate vorbi despre un nou caz *Bodnariu*?”. Fratele *Marius*, care a trecut prin această experiență, a răspuns afirmativ, adăugând că ceea ce se întâmplă este de nedescris, este inuman. Din punctul de vedere al copiilor această experiență le poate lăsa urme pe viață, chiar dacă vor reveni în sânul familiei. „Este bine ca toți cei pe a căror inimă a pus Dumnezeu sprijin prin post și rugăciune să continue, căci Dumnezeu va da răspuns ca și în cazul nostru”, a spus fratele *Marius*. Apoi a explicat că în cazuri ca acestea Protecția copilului îi ridică pe copii fără o investigație prealabilă. Prin școală, ei au avut acces la băiatul mai mare al familiei, care la vârsta adolescenței, 15 ani, a avut o perioadă mai dificilă datorită mai multor factori, printre care și perioada aceasta de pandemie. Familia mutată de curând la Hannover nu a avut timp să își facă prieteni, a venit și pandemia aceasta care a făcut imposibil acest lucru, școala a fost online, lucrurile acestea pot marca un adolescent. *David* suferă de afecțiuni care au potențial să fie agravate și pot provoca sentimente de nemulțumire, autoizolare, situație prin care el a învinuit familia și chiar Biserica. Parcă nu mai era același *David* care cu câteva luni în urmă era un membru fericit al familiei și al Bisericii. Toată această stare de lucruri a fost folosită, speculată, adusă împotriva familiei. Protecția copilului a fost în contact cu el pe o perioadă de două luni, în urma căreia au intervenit brusc în familie, fără să vorbească cu ceilalți copii, fără să vorbească cu profesori, vecini, colegi din Biserică sau medicul de familie. Au luat trei copii de la școală, nimeni nu vrea să dea nicio explicație, ceilalți patru copii au fost luați de acasă, inclusiv *Lea* în vârstă de un an și trei luni.

La rândul său, păstorul *Dănuț Iacob* a accentuat pe faptul că în cazul acesta este vorba de o bătălie spirituală. „Este semnificativă întrebarea: *Unde ești, omule?*, pentru că în zilele acestea oamenii nu mai știu pe unde sunt. Toți cu care am discutat, vecinii familiei *Furdui*, colegi și Biserică, ei spun că „statul german a luat-o razna!” Serviciile sociale, care ar trebui să fie de ajutor, fac asemenea atrocități și practici ilegale. În această bătălie spirituală se implică, alături de *Biserica Philadelphia*, frați din nivelul executiv al Bisericilor. Alături de post și rugăciune, ei acționează prin scrisori, memorii, deplasări în zona respectivă. În vremea aceasta, când se lucrează intens la desacralizarea familiei, agenda demonică îi vizează pe minori prin psihologii de la școli, prin tot felul de lucrări demonice. Vorbim de o bătălie aprigă spirituală, „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. (Efeseni 6:12) Aici nu este vorba de o consecință a unor acțiuni deplasate, cum ar fi cultura noastră, modul în care ne creștem copiii. Părinții au avut grijă să nu intre în extreme în privința educării copiilor. Noi suntem chemați să-i ajutăm, să-i sprijinim. Această emisiune, alături de alte acțiuni care se fac în sprijinul lor, este de mare ajutor pentru încurajarea familiei care trece prin aceste torturi la nivelul sentimentelor. Altădată casa era plină de voioșia copiilor, de scâncetul celor mici, și dintr-odată casa este goală, pui farfuriile pe masă apoi le strângi... Spune psalmistul: „Până și pâinea uit să mi-o mănânc”... Trăim vremuri de dezorientare totală, parcă vorbim despre lucruri ireale. Este bună această întrebare: *Unde ești, omule?*.”

(vom continua în ediția următoare a Revistei Speranța)

Eliana Popa

Dacă am avea iubire

Dacă am avea iubire, toate le-am răbda ușor,
N-am lovi nici prin cuvinte, nici prin fapte care dor.
Nu ne-am tulbura cu duhul, n-am răspunde mânios
Dacă am vedea în oameni, chipul Domnului Cristos!

Dacă am avea iubire, ar înmuguri surâsul
Ce ar șterge de pe gene și tristețea, dar și plânsul.
Dacă am avea iubire n-am trăi doar pentru noi,
Am întinde-un colț de pâine și o haină celor goi!

Dacă am avea iubire, sufletul ni s-ar sfinți,
Am fi îngeri de lumină ce pășesc spre veșnicii.
Am aduce bucurie și un strop de pace-n toate
Și-am tămădui cu-n zâmbet sufletele întristate.

Dacă am avea iubirea, cea lăsată de Cristos,
Am vedea în cei din jur numai ce este frumos!
Dumnezeu a pus în oameni un talant sau chiar mai mult,
Dar robiți de patimi multe, l-am ascuns sau l-am pierdut!

Dacă am avea iubire, am fi buni samarineni
Și am ridica pe umeri toți bolnavii acestei vremi
Am primi în casa noastră pe toți Lazării sărmani
Nu ne-am strânge-n punga noastră, spre osândă, gologani!

Dar nu mai avem iubire... alergăm vânând păcate,
Ne oprim pentru o clipă și-apoi mergem mai departe
Și uităm că timpul nostru într-o zi se va sfârși
Și în viața viitoare ce am dat, vom dobândi!

Rugă

Cel ce faci din stele candelă aprinsă
Când se lasă, tainic, noaptea pe Pământ,
Să aprinzi și-n mine focurile stinse
Candelă să-Ți fiu, pururea arzând!

Cel ce te preumbli printre flori și rouă
Nevăzut de ochii noștri cei de lut,
Plouă har din ceruri să ne fie nouă
Haină pentru suflet și-acoperământ!

Cel ce în furtună domolești talazul
Oglindind pe ape ceru-n curcubeu,
Domolește-mi plânsul și, zvântând obrazul,
Luminează-mi calea sufletului meu!

Cel ce faci să crească rodnică sămânța,
Cel ce în lumină roada pârguiești,
Când credința-mi este mică cât grăunța,
Fă-o Tu să crească, mare, ca-n povești!

Cel ce prin Fecioara ai venit în lume
Să ne porți durerea și păcatul greu,
Graiul mi-i sărac pentru rugăciune,
Dar la a Ta milă, Doamne, vin și eu!

Cel ce îmi ești Taină, mă dăruiesc Ție
Precum pe Golgota Tu Te-ai dăruit.
Lacrima căinței, naștere să-mi fie
Spre o viață nouă, fără de sfârșit!

Billy Graham - 9/11

BILLY
GRAHAM
Evangelistic Association

Cuvântarea lui Billy din 14 septembrie 2001, la Catedrala Națională din Washington, D.C. Cuvintele sale sunt încă puternice și relevante, 20 de ani mai târziu. Iată-le:

Ne întâlnim astăzi pentru a ne afirma convingerea că Dumnezeu are grijă de noi, indiferent de fondul nostru etnic, religios sau politic. Biblia spune că El este „Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre”.

Indiferent cât de mult am încerca, cuvintele pur și simplu nu pot exprima groaza, șocul și repulsia pe care le simțim cu toții față de ceea ce a avut loc marți dimineață în această națiune. 11 septembrie va intra în istoria noastră ca Ziuă de Amintit.

Astăzi le spunem celor care au îndrumat acest complot crud și celor care l-au realizat, că spiritul acestei națiuni nu va fi învins de schemele lor diabolice. Într-o zi, cei responsabili vor fi aduși în fața justiției.

Dar astăzi ne reunim în acest serviciu pentru a mărturisi nevoia noastră de Dumnezeu. Am avut întotdeauna nevoie de Dumnezeu încă de la începutul acestei națiuni. Dar astăzi avem nevoie în special de El. Suntem implicați într-un nou tip de război. Și avem nevoie de ajutorul Duhului lui Dumnezeu.

Biblia spune: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor”. (Psalm 46:1-2)

Dar cum să înțelegem așa ceva? De ce permite Dumnezeu să aibă loc astfel de rele? Poate că asta vă întrebați. S-ar putea chiar să fiți supărați pe Dumnezeu. Vreau să vă asigur că Dumnezeu înțelege aceste sentimente pe care le-ați putea avea. Am văzut atât de multe lucruri care ne aduc lacrimi și ne fac să simțim cu toții un sentiment de furie. Dar în Dumnezeu se poate avea încredere, chiar și atunci când viața pare a fi cea mai întunecată.

Care sunt câteva dintre lecțiile pe care le putem învăța? În primul rând, ni se amintește de misterul și realitatea răului. Am fost întrebat de sute de ori de ce permite Dumnezeu tragedia și suferința. Trebuie să mărturisesc că nu știu răspunsul. Trebuie să accept, prin credință, că Dumnezeu este suveran și că El este

un Dumnezeu al iubirii, al milei și al compasiunii în mijlocul suferinței.

Lecția acestui eveniment nu se referă numai la misterul nelegiuirii și al răului, ci, în al doilea rând, este o lecție despre nevoia noastră unul față de celălalt. Ce exemplu au fost New Yorkul și Washingtonul în lume în ultimele zile! Niciunul dintre noi nu va uita pozele pompierilor și polițiștilor noștri curajoși sau a sutelor de oameni care stau răbdători la coadă pentru a dona sânge. O astfel de tragedie ar fi putut să ne distrugă țara, dar în schimb ne-a unit. Deci, acei făptași care au programat acest lucru pentru a ne sfâșia, au generat o reacție în sens invers față de cum și-au dorit ei. Suntem mai uniți ca niciodată.

Aici, în această maiestuoasă Catedrală Națională, vedem în jurul nostru simbolul crucii. Pentru creștin, crucea ne spune că Dumnezeu înțelege păcatul și suferința noastră, pentru că le-a luat asupra Sa în Persoana lui Isus Cristos. De pe cruce Dumnezeu declară: „Te iubesc. Cunosco durerile de inimă, și durerea pe care o simți. Dar te iubesc”.

Povestea nu se termină cu crucea, pentru că Paștele ne îndreaptă dincolo de tragedia crucii către mormântul gol. Ne spune că există speranță pentru viața veșnică, pentru că Domnul Isus a cucerit răul, moartea și iadul. Da, există speranță.

Rugăciunea mea de astăzi este să simțim brațele iubitoare ale lui Dumnezeu înfășurate în jurul nostru și, în timp ce ne încredem în El, vom ști în inimile noastre că El nu ne va părăsi niciodată.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți.

REEVALUEAZĂ-ȚI MOTIVAȚIILE

Păstor Natanael Costea

„Cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre.” (Iacov 4:3)

Una dintre primele întrebări care ne sunt adresate imediat după ce am făcut cunoștință cu cineva este cu ce ne ocupăm. Când le spun oamenilor că sunt păstor, imediat ei presupun că trebuie să fie o meserie cu multe satisfacții. Nu consideră prea mulți meseria de păstor ca o carieră bănoasă sau un mediu de afaceri profitabil. Ei o consideră mai degrabă o chemare și uneori mă întreabă de ce am ales această meserie.

Recent, chiar mi-am pus și eu această întrebare. De ce fac aceasta? Care este motivul din spatele „meseriei” mele? Care este motivația mea? Fac aceasta pentru că eu consider că Dumnezeu m-a chemat la aceasta? Sunt în câmpul slujirii pentru că vreau să fiu un lider sau un predicator? Sunt implicat în această lucrare din dorința de a-mi mântui familia? Fac aceasta pentru a demonstra ceva cuiva? Fac aceasta pentru mine? Fac aceasta pentru Dumnezeu?

Dar Biserica pe care o slujesc? Care este motivul pentru care noi, creștinii, facem ceea ce facem? De ce facem programe bisericești? Iar acum că nu ne putem aduna laolaltă, ce ar trebui să facem? Această situație ne va pune la test; ne va testa motivele și motivația a ceea ce facem. Ne va expune punctele slabe și atitudinile ascunse. Odată ce am făcut testul putem să ne formăm o idee clară despre unde ne aflăm.

Avem motivația corectă?

Este un capitol interesant în epistola lui Iacov care poate indica unele dintre problemele cu care se confruntă creștinii, atât în cadrul Bisericii, cât și în afara ei. Cum am putea influența lumea din jur dacă nu ne-am face un control amănunțit?

„De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre? Voi poftiți și nu aveți; ucideți, pizmuiți și nu izbutiți să căpătați; vă certați și vă luptați și nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre. Suflete preacurvar! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că, cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu. Credeți că degeaba vorbește Scriptura? Duhul pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi ne vrea cu gelozie pentru Sine. Dar, în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți”.

Fragment din cartea
„19 Lecții de la Covid
pe care Biserica NU le
poate ignora”.

Supuneți-vă, dar, lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi. Curățați-vă mâinile, păcătoșilor; curățați-vă inima, oameni cu inima împărțită! Simțiți-vă ticăloșia; tânguți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire și bucuria voastră în întristare: smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.” (Iacov 4:1-10)

Care este problema din Bisericile noastre de astăzi? Oamenii? Certurile? Suntem noi parte a problemei? Iacov ne întreabă despre poftă. După ce tânjim? Ce dorință arzătoare avem? Sunt acestea după voia lui Dumnezeu sau sunt egoiste? Se războiesc cu firea noastră? Care este scopul pentru care facem Biserici?

- Este tradiție? Trebuie să avem o Biserică în fiecare cartier pentru ca să aibă oamenii unde merge duminica.
- Este pentru evenimente? Este important să țin servicii care să fie relevante pentru oameni și la care să poată interacționa.
- Este legat de clădire? Trebuie să existe o clădire și în jurul ei puteam construi întreaga misiune a Bisericii.
- Este bazată pe emoții? Comunitatea noastră trebuie să se simtă iubită și bine primită încât să o putem conduce spre o relație cu Dumnezeu. Dacă toate de mai sus, oricât de bune ar fi, nu au motivația corectă? Iacov ne provoacă să ne uităm mai adânc la dorințele inimii... Pentru cine și de ce consumăm atâta energie, efort și bani? Oare nu pentru poftele noastre sau pentru noi înșine? Nu cumva mergi la Biserică pentru tine, pentru familia ta, pentru a-ți asigura viitorul? Nu cumva te-ai dedicat umblării după Cristos pentru a nu ajunge în iad? Oare slujești o Biserică pentru că aceasta este chemarea lui Dumnezeu pentru tine? Ești păstor sau conducător de Biserică pentru că este nevoie în comunitatea aceea de tine și pentru că Dumnezeu are nevoie de tine? Te-ai întrebat dacă tot ceea ce se petrece în Biserică are de-a face cu noi? Dacă motivațiile noastre sunt greșite? Dacă dorințele noastre sunt egoiste? Te-ai întrebat dacă tot efortul și cheltuiala sunt duhovnicești? Iacov ne spune două motive pentru care nu avem răspunsuri la întrebări:

1. Nu avem pentru că nu cerem (Iacov 4:2)

Noi cerem să primim ceea ce credem noi că avem nevoie. Nu știm cum să cerem. Nu știm cum să ne

aliniem la voia lui Dumnezeu, precum în Cer așa și pe pământ. Îi cerem lui Dumnezeu să binecuvânteze ceea ce facem, nu să facem ceea ce El binecuvântează. Primim puțin pentru că cerem dintr-o perspectivă pământească, nu cerească. Nu îndrăznim să cerem binecuvântări cerești pentru că suntem prea prinși să primim binecuvântări pământești. Suntem prea concentrați pe tangibil, pe acum și aici, și pierdem din vedere perspectiva eternă, cea de sus. Oamenii au venit la Isus cerând minuni, binecuvântări și hrană. Întrebările provocatoare pe care Isus le adresa aveau mereu de-a face cu motivele pentru care cereau lucrurile acelea. Doreau binecuvântarea Lui sau credeau în El? Noi nu primim pentru că nu Îi cerem de fiecare dată lui Isus să fie Domnul. De obicei, noi cerem ca El să fie Dătătorul, și nu Domnul.

2. Nu avem pentru că cerem rău (Iacov 4:3)

Cerem ca să primim pentru noi – deși noi spunem pentru Biserică. Este pentru noi – pentru dorințele noastre, pentru viziunea noastră, pentru scopurile noastre. Dorim ca programele noastre să fie cel mai bun spectacol din oraș. Dorim ca echipa noastră să fie cea mai dinamică și mai talentată. Vrem ca echipa de laudă și închinare să fie punctul central al programului. Vrem ca serviciile oferite de Biserică să fie lăudate de tot orașul. Vrem ca păstorul nostru să fie cel mai bun vorbitor – nu predicator – din zonă. Dorim să avem o clădire renovată și plină în oraș. Vrem faimă, care, de fapt, înseamnă mândrie. Iar Dumnezeu este împotriva celor mândri.

Prin toate acestea, Duhul pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi ne vrea cu gelozie pentru Sine. El vrea ca sufletul nostru să se unească cu Duhul Lui. Și El vrea să ne descopere inima și motivația Lui prin Duhul Sfânt.

Este timpul să ne întrebăm despre motivațiile noastre. Este timpul să reformulăm întrebările pentru a ajunge la o concluzie.

- Care este motivul real și scopul real pentru care ne adunăm?
- Cât de curați suntem în gândire și inimi? (Iacov 4:8)
- Cât de sinceri suntem cu noi înșine?
- Cât de bine iertăm?
- Cum este dragostea noastră unii față de alții?
- Suntem mândri? (Iacov 4:6)

Biserica noastră sau Biserica Domnului?

Care este părerea noastră despre Biserica pe care o slujim? Este Biserica noastră sau a Domnului? Nu mă refer la ceea ce rostim, ci mă refer la modul în care gândim în mintea noastră, sensul pe care îl dăm gândurilor noastre și atitudinea nevăzută pe care o

adoptăm. Dacă noi credem cu adevărat că Biserica pe care o păstoriți sau în care slujim aparține cu adevărat lui Dumnezeu, atitudinea și motivația noastră se schimbă. În caz contrar, vom simți mereu nevoia să ne comparăm și să intrăm în competiție cu alte Biserici. Noi credem că este vorba despre noi și ceea ce facem, dar nu e așa. Dacă nu ai motivația corectă, nu vei îndeplini voia lui Dumnezeu cu privire la slujirea ta în Biserica Lui.

Adresându-mă puțin păstorilor și conducătorilor de Biserică - dacă te temi că îți vei pierde membrii sau venitul în perioada acestei crize, atunci ai o percepție greșită despre Biserică. Dacă te-ai folosit de oameni pentru serviciile pe care le ofereau sau pentru veniturile lor în loc să te îngrijești de ei, atunci ai motive serioase de îngrijorare. Dacă integritatea ta este îndoielnică, misiunea ta nu va face față testului.

Să dorești ca Biserica ta să fie puternică, rezistentă și în creștere nu este o dorință rea. Este nobilă și vrednică de dedicarea ta. Dar dacă motivul sincer în misiunea ta nu este ca oamenii să vină la Cristos, să fie iubiți, iertați, salvați și ucenicizați, atunci faci o defavoare uriașă atât lui Dumnezeu, cât și celor pe care îi slujești.

Lasă-mă să îți dau un test rapid. Când vine vorba de Biserică, dorești să o vezi crescând? Dacă da, întreabă-te de ce? Este din cauza mândriei? Vei spune că nu. Bine atunci, dar cum te simți atunci când Biserica ta nu crește?

Sau, mai bine zis, cum te simți când crește? Poate lărgirea Bisericii este un motiv ascuns și a devenit un idol în subconștient. Dacă succesul îți trece prin minte când crește Biserica și eșecul atunci când stagnează, motivele tale sunt greșite.

Un lider motivat corect conduce bine indiferent de provocări, fie că e vorba de criza în urma coronavirusului sau a altei încercări. Un lider după inima lui Dumnezeu poate conduce atât pe timp de succes, cât și de încercare și este suficient de smerit să depindă complet de Dumnezeu și să fie sigur de identitatea lui, indiferent de performanță.

.....

Pregătește-te pentru o perioadă de probleme reale care să apară în perioada aceasta de incertitudine. Familiile sunt blocate împreună și trebuie să rezolve unele dintre problemele lor relaționale. Atitudinea lor ascunsă va ieși la iveală. Vor avea nevoie de sprijin în momentul în care își vor reevalua interesele.

Fiecare aspect al misiunii va fi supus testelor în perioada acestei crize prin care trecem cu toții. Păstrează-ți inima curată știind că va ieși ceva bun din aceste vremuri, indiferent cât de inconfortabil sau greu ar fi.

(Continuare în ediția următoare)

Cu Dumnezeu în subterană

Richard Wurmbrand (1909 - 2001)

(Reprodus cu permisiunea fratelui Mihai Wurmbrand <https://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro>)

„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?”

De atunci înainte, locotenentul Grecu, devenit frate de credință, i-a ajutat curajos pe deținuți cât i-a stat în puteri, înfruntând greutatea și primejdii. Din gură încă mai lăuda partidul și-și îndeplinea, de formă, rolul. Într-o bună zi a dispărut și nimeni n-a mai știut ce a devenit. Am căutat să trag de limbă pe unii gardieni, cred că a fost arestat. Nu e ușor să tăinuiești că te-ai convertit cu adevărat.

Am întâlnit printre cei de la Securitate oameni care pe ascuns erau credincioși. Să nu spuneți că un om poate să tortureze și, totodată, să se roage. Isus ne povestește despre un vameș (a cărui slujbă, pe vremea romanilor, mergea mână în mână cu jecmănirea și brutalitatea) care cerea iertare pentru păcatele lui și se ducea acasă „împăcat”. Evanghelia nu spune că omul și-a părăsit imediat acea slujbă nesuferită. Dumnezeu privește în inima lui și vede, în cel ce știe să se roage, semnele schimbării vieții sale în viitor.

În cel de-al doilea an al izolării mele, unul dintre aceste suflete scindate a fost adus în celula mea. Numele lui era Dionisiu. Tot timpul cât a stat cu mine a avut mâinile legate în lanțuri, la spate. A trebuit să-l hrănesc și să-l ajut în toate. Dionisiu era un tânăr sculptor, plin de idei noi, într-o lume în care se cereau numai busturi pentru slava lui Stalin. N-avea bani să-și cumpere pâine, astfel că și-a luat un post în Securitate, în care a fost obligat să-i bată pe deținuți; dar, în același timp, și-a asumat riscul de a-i avertiza în privința informatorilor. Ajungând el însuși printre suspecți, Dionisiu a hotărât să fugă din țară; apoi, când era la doi pași de libertate, a fost determinat de un impuls interior să se întoarcă și să se predea. Personalități scindate, de felul acesta, se găsesc pretutindeni unde există comunism. Toată viața lui, Dionisiu fusese tras în două direcții opuse. Timp de zece nopți, l-am învățat pe Dionisiu din Biblie. Aflând că Isus a murit pentru el, s-a eliberat de sentimentul lui de vinovăție. Înainte de a fi mutat din celula mea, mi-a spus: „Dacă, atunci când eram tânăr, unul dintre cei cincisprezece preoți din orașul meu s-ar fi oprit să-mi vorbească, l-aș fi descoperit de mult pe Isus”.

Interogatoriile n-au încetat odată cu dispariția locotenentului Grecu, dar Dumnezeu mi-a dat harul

de a putea uita numele tuturor celor cărora aș fi putut să le pricinuiesc necazuri. Am făcut în închisoare mai mult de trei sute de poezii, însumând o sută de mii de cuvinte, și le-am notat pe toate imediat după ce am fost eliberat, dar în timpul interogatoriilor puteam să-mi golesc mintea, de parcă aș fi devenit total amnezic. Biblia ne învață că Dumnezeu uită păcatele noastre. Există deci posibilitatea de a izgoni din mintea noastră capitole din viață. Eu am crezut că asta este posibil și am reușit.

S-a încercat asupra mea un nou artificiu. Sub pretextul că tuberculoza mea se înrăutățise – și, într-adevăr, tușeam continuu – doctorii mi-au prescris un nou medicament: o capsulă galbenă care-mi dădea un somn lung, plin de vise foarte plăcute. Când mă trezeam, mai primeam o capsulă. Am rămas inconștient timp de câteva zile, trezit doar de gardieni, când aduceau mâncarea, care acum era bună și hrănitoare. Îmi amintesc ca prin ceață de repetatele mele interogatorii. Știu că drogul nu m-a făcut să-mi trădez prietenii, deoarece, când, mai târziu, am fost adus la proces, am fost judecat singur. N-a avut loc niciodată un proces de proporțiile celor aflați în slujba „rețelei de spionaj” a Consiliului Mondial al Bisericilor. Medicamentul a fost administrat cardinalului Mindszenty, troțkiștilor și multor alora. El slăbește puterea voinței, până ce victima intră într-un delir de autoacuzare. Mai târziu, am auzit de deținuți care începeau să bată în ușile celulelor, cerând să-l vadă pe ofițerul de Securitate ca să-și poată declara noi vinovății. Tratamentul poate avea și efecte de lungă durată: oameni care-l făcuseră cu luni de zile înainte mi-au mărturisit păcate pe care nici nu avuseseră ocazia să le comită.

Poate că tuberculoza mea a contracarat efectul drogurilor. Poate că mi se dăduseră doze prea mari. În orice caz, slavă Domnului, am fost scutit de păcatul trădării. După ce mi s-au administrat drogurile, m-am simțit și mai slăbit, iar într-o zi m-am prăbușit de tot. Dar, deși nu mă puteam ridica din pat decât printr-un efort foarte mare, mintea mi-a rămas ageră pentru un timp. Eram chiar înfricoșat de această luciditate. Nu este o născocire faptul că sfântul Antonie cel Mare, Martin Luther și mulți alții, oameni obișnuiți,

I-au văzut pe diavol. L-am văzut și eu o dată, pe când eram copil. Rânjea la mine. Până azi n-am povestit nimănui despre asta. Singur în celulă, acum, îi simțeam iarăși prezența. Era întuneric și frig și el își bătea joc de mine. Celula mea devenise un loc în care jucau stafiile. Îl auzeam pe diavol spunându-mi zi și noapte: „Unde este Isus? Mântuitorul tău nu te poate salva! Ai fost înșelat, și i-ai înșelat și tu pe alții. El nu este Mesia – n-ai urmat pe cine trebuia!”. Am strigat tare: „Atunci cine este adevăratul Mesia, care va veni?”. Răspunsul era clar, dar ar însemna să hulesc repetându-l.

Scrisesem cărți și articole afirmând cu tărie că Isus era Mesia, dar acum nu-mi puteam aminti niciunul dintre argumente. Diavoli, care l-au făcut și pe *Nyls Hauge*, marele predicator norvegian, să șovăie în credința lui, pe când era în temniță, care l-au făcut chiar pe *Ioan Botezătorul* să se îndoiască pe când era în închisoare, se dezlănțuiau cu furie asupra-mi.

Eram dezarmat. Bucuria și seninătatea mea pieriseră. Înainte îl avusesem pe Cristos atât de aproape de mine, îndulcindu-mi amărăciunea, luminându-mi bezna, dar acum strigam: „Eli, Eli, lama sabahthani?”, „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?”, simțindu-mă cu desăvârșire abandonat.

„ZIUA CEA REA”, ZIUA DE DUPĂ BIRUINȚĂ (continuare de la pag. 9)

Păstor Lori Balogh

.....
Exemplele pot continua... Dar mai corect ar fi să identificăm în propria noastră viață astfel de „zile rele”. Și, mai ales, să identificăm cauzele care au adus astfel de zile în viața noastră. Da, avem nevoie de un spirit de veghere permanent. Fără concedii, permisi, învoiri... Lupta credinței nu cunoaște momente de respiro. E nevoie să veghem întreaga viață, până când Marele nostru Comandant ne va da porunca: „Bine rob bun și credincios! Ai luptat lupta cea bună și ai biruit. De acum poți dezbrăca armura și poți intra în odihna Mea”. Până atunci însă, a dezbrăca, fie și numai pentru câteva clipe, una din componentele armurii lui Dumnezeu, reprezintă un mare risc.

Să ne rugăm, nu doar pentru ca să fim feriți de „ceasurele rele”, ci mai ales să fim protejați de „ziua cea rea”, mult mai primejdioasă pentru mântuirea pe care o dorim. „Ceasurele rele” vin și trec, însă „ziua cea rea” poate să ne despartă pentru totdeauna de Dumnezeu. Să nu uităm două lucruri importante:

1. Când suntem loviți într-un fel sau altul, să nu privim la omul din fața noastră, ci la vrăjmașul ce se află în spatele acțiunilor lui. Să nu pierdem din vedere niciodată că lupta credinței nu se duce împotriva oamenilor, ci împotriva puterilor întunericului.

2. După o biruință, un succes sau o reușită, apare pericolul relaxării spirituale. Acesta e momentul prielnic pentru ca satana să ne atace.

Avem atâta nevoie de Isus - Marele nostru Comandant! Avem atâta nevoie ca zilnic să ascultăm de poruncile Sale până când lupta milenară dintre bine și rău se va sfârși, iar El ne va face invitația:

„Bine rob bun și credincios... Ai luptat lupta cea bună a credinței alături de Mine și ai ieșit învingător. De acum dezbracă armura și intră în odihna Stăpânului tău!”.

Aceasta va fi „ZIUA CEA BUNĂ” pe care o așteptăm și pentru care ne pregătim. O zi cât veșnicia...

IN MEMORIAM

La revedere!

Alexandru Mocanu
1947-2021

Cu adâncă durere anunțăm că fratele nostru drag, Alexandru Mocanu, a plecat acasă la Tatăl ceresc. Fratele Sandu ne va lipsi mult. Vom păstra în inimă rugăciunile, îndemnurile și poeziile lui. Mângâierea Domnului să fie revărsată peste sora Maria și toți cei dragi.

La revedere, ne vom vedea sus, în Ceruri.

Biserica Baptistă
Harul

DIN NOU LA DUMBRAVA

Cu fratele Viorel Pașca

Dintre cei șapte bolnavi trimiși la Dumbrava în această săptămână, cel mai în vârstă are 88 de ani (foto), nu are copii și nici alți aparținători, așa că va rămâne aici o vreme, până ce calea i se va sfârși, trecând apoi la alte țărături, poate mai bune și mai frumoase. Desigur, e trist și dureros ca la o vârstă atât de înaintată să nu ai pe nimeni alături și să sfârșești printre străini, departe de oamenii pe care i-ai cunoscut cândva. Dar mai dramatică situație este a celor care au copii și totuși la bătrânețe sunt singuri, pentru că aceștia nu pot sau nu vor să îi mai îngrijească. Astfel de cazuri am văzut cu sutele în Dumbrava de-a lungul celor cincisprezece ani de când îngrijim oameni fără adăpost.

Faptul că acești oameni nu sunt îngrijiți de proprii lor copii se datorează uneori comportamentului pe care l-au avut în familie în vremea când trebuiau să îi crească și să le ofere educația de care aveau trebuință. Nimeni nu poate avea scuza pentru acest lucru, dar totuși parcă de la oamenii săraci, alcoolici și fără educația necesară nu am avea prea multe așteptări, în schimb, uneori la Dumbrava sunt trimiși oameni „mari”, care au avut cândva funcții importante în societate, și care au eșuat în ce privește relația cu cei apropiați, ajungând în cele din urmă abandonați și fără sprijin.

E cunoscută deja povestea judecătorului din Oradea, ajuns căzut pe stradă și, în cele din urmă la Dumbrava pentru că familia nu a mai vrut să știe de el. Îmi vine în minte de asemenea cazul unui locotenent-colonel în rezervă, care după mulți ani lucrați în Ministerul de interne, ajuns în vârstă, imobilizat la pat, a fost trimis la Dumbrava, pentru că nu avea pe nimeni care să-și asume îngrijirea lui. A trăit doar câteva zile, iar toată „averea” lui era o gentuță verde, în care era un carnețel și un album cu fotografii. Am văzut acolo poze cu el când era tânăr, în uniformă, cu stele mari pe umeri, înconjurat de oameni la mese îmbelșugate, sau în locuri care erau destinate doar elitei din acele vremuri. Am văzut și o poză apoi cu două fete pe care le ținea în brațe, și apoi o alta, cu o tânără, probabil nepoata, iar pe verso scria cu litere de-o șchioapă: „feblețea mea”. Anii trecuseră, pozele s-au îngălbenit odată cu trecerea implacabilă a timpului, iar el devenise neputincios, părăsit și neajutorat, nerămânând nimic din vremurile de mult apuse. Când a decedat, am sunat la singurul număr de telefon găsit în carnețel și am explicat femeii de la „celălalt capăt al firului” cine sunt și că aș dori să știu dacă este rudă cu bolnavul, întrucât acesta trebuie înmormântat și aș vrea să știu dacă îl revendică cineva. Am aflat din discuție că doamna era una dintre cele două fete ale lui, că nu vrea să știe de el nici mort, nici viu, că nu dorește să-l vadă și că nu o interesează ce facem, dacă îl înmormântăm în Dumbrava sau în Oradea. Tot ea îmi povestea, cu durere, cât de mult au suferit din cauza cruzimii lui, că mama lor (a celor două surori) a decedat din cauza lui când ea și sora ei aveau 14, respectiv 15 ani.

Nu sunt în măsură să judec dacă indiferența ei față de el în acele momente era justificată sau nu, așa cum nu sunt nici azi abilitat să analizez și să dau verdicte dacă bolnavii trimiși la Dumbrava merită sau nu să fie îngrijiți, dacă viața lor a fost una trăită cu responsabilitate sau irosită. Știu doar că trebuie să fim aici, să ajutăm pe cei care nu au unde locui, nu se pot îngriji și nu au pe nimeni să facă acest lucru.

În acest sens, mulțumesc tuturor celor care ne-au susținut și în această săptămână, iar până la următoarea noastră întâlnire, fiți binecuvântați și nu uitați să fiți o binecuvântare.

(Pentru donații contactați Revista Speranța: sperantaus@gmail.com, Adrian Buzgău Telefon: 0433766376)

Un Templu sfânt pentru Domnul

Păstor Beniamin Fărăgău

Isus Cristos ne oferă harul subordonării diferențelor dintre noi la realizarea unui Templu sfânt pentru Domnul. A fi „în Efes” și „în locurile cerești” ține de condiția umană. A fi „în Cristos” este însă o alegere a credinței.

În studiul precedent (Efeseni 2:1-10), am văzut că Dumnezeu ne-a adus la viață împreună cu Cristos și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus. Întrebarea este de ce a făcut Dumnezeu acest lucru pentru noi? Ce planuri are cu noi? Răspunsul la aceste întrebări se conturează în studiul de față (Efeseni 2:10-22).

Dumnezeu ne-a zidit împreună, iudei și neamuri, bărbați și femei, bogați și săraci, învățați și neînvințați ca să fim familia Lui, un Templu sfânt pentru El. Scopul afirmat de Pavel mută automat atenția de pe confortul nostru pe confortul lui Dumnezeu. Iar atingerea acestui scop reclamă unitate, în ciuda diversității, aruncare de poduri peste prăpăstii, transformarea diferențelor din piedici în provocări.

Prăpastia prejudecăților căscată între iudei și neamuri, ilustrată în întâlnirea dintre Petru și sutașul roman Corneliu, era pe punctul de a paraliza până și Biserica primară. În Fapte 10, Dumnezeu trebuie să înduplece pe Petru să treacă peste ea și să coboare la Cezarea, repetând de trei ori vedenia. Iar atunci când Petru ajunge în pragul casei sutașului roman, el face o afirmație, reprezentativă, de altfel, pentru atitudinea iudeilor față de

neamuri: „Știți, le-a zis el, «că nu este îngăduit de Lege unui Iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam, sau să vină la el»” (verset 28). Dacă nu ar fi fost înduplecat de Dumnezeu prin acea vedenie, Petru ar fi rămas, cu siguranță, în pragul casei, sau nici măcar nu s-ar fi apropiat de casa sutașului roman.

În Cristos se poate face punte peste orice alte diferențe dintre noi, nu doar peste cele etnice și religioase:

„Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Cristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Cristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Cristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”. (Gal. 3:26-29)

„Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Cristos este totul și în toți”. (Coloseni 3:11)

Pavel sesizează prăpăstii nu doar între iudei și neamuri, ci și între bărbat și femeie, între cel rob și cel slobod, între învățați și neînvințați etc. Așadar, nu este o exagerare ca să aplicăm adevărurile din acest paragraf și la familie, la relația dintre bărbat și femeie, dintre soț și soție. Dumnezeu ne-a ales încă înainte de întemeierea lumii cu un scop clar în minte: „ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui” (Efeseni 1:4), ca să fim „asemenea chipului Fiului Său”

(Rom. 8:29). Aceasta reclamă un lung și dureros proces de sfințire, în care chipul lui Cristos este dăltuit pas cu pas în noi. Oare nu tocmai pentru aceasta ne-a dat Dumnezeu un partener care nu este ca noi, ci cu totul altfel decât noi? În această relație ies la iveală toate asperitățile și colțurile caracterului nostru. Acceptarea partenerului așa cum este el va fi mai ușoară dacă înțelegem că Dumnezeu nu ține neapărat ca să ne facă viața confortabilă, dar ține ca să ne vadă sfinți și fără prihană înaintea Lui, modelați într-o asemănare Chipului Fiului Său și apoi zidiți împreună ca să fim un Templu sfânt pentru Domnul. Cu cât mai clar pricepem nădejdea chemării noastre, cu atât mai dispuși vom fi să subordonăm diferențele dintre noi scopului pe care îl are Dumnezeu pentru noi.

Nădejdea chemării noastre este să ajungem să fim un Templu sfânt pentru Domnul. Aceasta este o chemare corporativă și se poate împlini plecând din familie, iar mai apoi continuând în Biserică, pentru că reclamă zidirea noastră împreună. Dar pentru aceasta, fiecare dintre membrii trupului trebuie să aibă:

► Curajul de a declara: „Sunt robul lui Cristos, pentru voi, cei din familia/biserica mea!”

► Disciplina de a studia Scriptura, până când vom putea spune împreună cu psalmistul: „plăcerea și desfătarea mea sunt legile și poruncile Tale, Doamne”.

► Înțelepciunea de a face cunoscut acest plan celor între care ne-a așezat Dumnezeu. Surpriza enormă pe care o avem atunci când ne deschidem gura să

vorbim celor din casa noastră despre tainele Scripturii descoperite de noi este să găsim, de cele mai multe ori o ureche surdă și o inimă rece. Dacă nu vom ști să biruim ispita, vom trânti toate de pământ și ne vom întoarce în vechile tipare ale (ne)preoției noastre. Dar dacă am început procesul cu pasul întâi — **Curajul** de a declara: „*sunt robul lui Cristos, pentru voi, cei din familia mea!*” — supărarea noastră se stinge și putem încerca din nou și din nou. Cristos, al cărui rob suntem pentru binele familiei, se dă bătut abia când am închis ochii. Nici noi nu putem face altfel. Oare câți dintre bărbații credincioși ne facem timp să studiem Cuvântul lui Cristos în

asa fel încât familia noastră, iar mai apoi Biserica noastră să vadă că suntem entuziasmați de lucrurile descoperite, ca și cum am fi găsit cea mai mare comoară? Poate că la citirea acestei întrebări, în loc de răspuns se va lăsa, mai întâi, tăcerea, după care mintea ne va fi năpădită de o mulțime de scuze. Dar scuzele nu au importanță! Noi știm din gura Domnului Isus adevărul că „*omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*”. (Mat. 4:4) Dacă noi nu ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu, oare cum îi vom chema pe cei din comunitatea noastră să calce pe urmele noastre? Dacă n-o facem noi, este puțin probabil s-o facă ei.

Oare câți dintre noi suntem în familie motorul participării săptămânale la grupul de studiu? Câți dintre noi ne disciplinăm pentru a merge la grup cu lecția pregătită, cu întrebări și frământări serioase legate de adevărul din text? Sau în ce altceva se arată preocuparea noastră pentru cunoașterea voii lui Dumnezeu?

Noi suntem preoți ai Dumnezeului celui nevăzut. Suntem oameni din casa Lui. Cei care-L caută trebuie să-L găsească, privind la noi. Aceasta este provocarea pe care Dumnezeu o pune înaintea copiilor Săi, începând din familie și terminând în FAMILIA MARE, în Biserică.

(va continua)

Se vor încrede în brațul Meu

Charles Spurgeon

„Neprihănirea Mea este aproape, mântuirea Mea se va arăta, și brațele Mele vor judeca popoarele, ostroavele vor nădăjdui în Mine și se vor încrede în brațul Meu” – Isaia 51:5

În timpurile de severă încercare, creștinul nu se poate încrede în nimic de pe pământ; de aceea, el este sfătuit să se încredințeze în mâinile lui Dumnezeu.

Atunci când barca lui este la capătul puterilor, și nu poate fi vorba de nicio salvare omenească, trebuie să se încreadă cu totul în providența și grija lui Dumnezeu. Ferice de furtuna care aduce omul pe o asemenea stâncă! Binecuvântat este uraganul care conduce sufletul la Dumnezeu!

Uneori nu putem comunica cu Dumnezeu din cauza mulțimii prietenilor. Dar atunci când omul este sărac, lipsit de prieteni, neajutorat și fără nicio nădejde, aleargă în brațele Tatălui și este îmbrățișat cu binecuvântări!

Atunci când omul este împovărat cu necazuri atât de urgente și unice încât nu se pot spune decât lui Dumnezeu, trebuie să fie mulțumitor pentru ele. Va învăța mai mult despre Domnul atunci decât în orice altă vreme.

O, credinciosule tulburat, necazul care te conduce la Tatăl este unul fericit! Acum, că ai un Dumnezeu în care să te încrezi, pune-ți toată încrederea în El. Nu-ți dezonora Domnul și Stăpânul prin temeri și îndoieli nevrednice; fii tare în credință și dă slavă lui Dumnezeu. Arată lumii că Dumnezeul tău este mai valoros decât zece mii de lumi. Arată-le bogaților că ești bogat în sărăcia ta atunci când Domnul Isus este Ajutorul tău. Arată-le celor puternici că ești puternic în slăbiciune atunci când ești sprijinit de „brațul veșnic.” (Deuteronom 33:27)

Acum este timpul credinței și curajului. Fii tare și viteaz, și este sigur că, așa cum Domnul a întemeiat cerurile și pământul, tot El se va slăvi în slăbiciunea ta și Își va preamări Numele în necazurile tale. Grandoarea bolții cerești ar trebui nimicită dacă cerurile s-ar sprijini pe o coloană vizibilă, și credința ta și-ar pierde slava dacă s-ar sprijini pe ceva vizibil prin ochii firești. Fie ca Duhul Sfânt să te ajute să te odihnești în Isus.

sursa: barzilaienda

NU TE TEME!

Despina Bulmer, Perth, WA

Mesajul lui Dumnezeu pentru noi în vremurile acestea tulburi de pandemie este: „Nu te teme și nu intra în panică, Biserică a Domnului!”. În cartea proorocului Isaia citim:

„Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați! Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați”. (8:12-13)

Frați și surori, dacă Dumnezeu a putut duce poporul evreu prin pustia cea mare și înfricoșătoare, unde erau șerpi veninoși și scorpioni, și a putut să hrănească două milioane și jumătate de oameni și să le dea apă din stâncă, atunci este clar că Dumnezeu, care este același ieri azi și mâine, nu S-a schimbat și ne va purta de grijă și nouă, în moduri neașteptate și mărețe. Cea ce așteaptă El de la noi este să credem promisiunile Lui. Israel nu a intrat în Canaan pentru că a crezut mai mult în teoriile conspirației și pentru au cârțit, zicând: „noi nu putem intra în țara promisă, acolo sunt oameni mai tari decât noi, ne mănâncă de vii, de aceea ne-a scos Dumnezeu, ca să ne dea pradă popoarelor străine?”. Biblia ne spune că n-au putut intra în Canaan pentru că la ei nu s-a găsit credință. Deși au auzit **Cuvântul**, au crezut mai mult știrile, teoriile minților diabolice decât Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este realitatea tristă și astăzi. Oamenii cred mai mult

ziarele și internetul decât Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu te speria de magnații lumii acesteia, care vor să distrugă societatea așa cum a lăsat-o Dumnezeu, să o reseteze cum vor ei și să trăiască fără Dumnezeu în murdărie și imoralitate. Ei nu pot face nimic decât atât cât le îngăduie Dumnezeu, de aceea teme-te de Domnul, sfințește-L pe Domnul în inima ta.

Suntem chemați la puritate și moralitate. Dar prea mulți sunt acaparați de veștile rele, iar cele mai multe sunt vești fantomă. Ei au uitat să se uite la Domnul și să se încreadă în Cuvântul Lui. Auzi chiar pe unii credincioși: „frate, soră, murim, murim”. Nu murim, frați și surori, și chiar dacă va trebui să murim, noi știm de la Apostolul Pavel, care a spus: „pentru mine a trăi este Cristos și a muri este un câștig”. Nu te lăsa influențat de știri rele, pentru că aceasta dorește diavolul, dușmanul nostru, să ne comportăm ca o turmă speriată care nu are păstor. Dar noi îl avem pe Cristos, marele Păstor al oilor, care a promis că este cu noi în toate zilele vieții noastre. El conduce corabia Bisericii Lui, El este capul Bisericii, Isus Cristos, slăvit să fie Numele Lui.

Dumnezeu i-a dat lui Noe toate detaliile când i-a spus să clădească o corabie, dar nu i-a spus două lucruri foarte importante, poate cele mai

importante: să facă o cârmă și un catarg. De ce? Pentru că Dumnezeu era la cârma corabiei și chiar azi, când corabia pare că este în derivă, să nu uităm, Domnul este la cârmă, El este în control, la cârmă este Tatăl nostru, nu vă temeți! Lumea întreagă, și Biserica este în valurile furtunii, dar să nu ne temem, Cristos este catargul nostru, în El găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne-a fost pusă înainte, pe care o avem ca pe o ancoră a sufletului nostru, o nădejde tare și de neclintit - Cristos este catargul nostru, este ancora sufletului nostru, de aceea, Biserica Domnului, fii tare! Nu te lăsa intimidată de vremurile acestea tulburi și de legile păcătoase care bat la ușa noastră.

Când citim ultimele capitole din Apocalipsa, ne umplem de pace pentru că știm că cel care câștigă războiul final nu este fiara sau anticristul, nu sunt nici magnații acestei lumi, ci este Cristos, numai El, numai Cristos. De aceea sfințește-L în inima ta, fă-ți timp pentru El, încarcă-ți bateria sufletească, nu cu gunoaiile acestei lumi, ci cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu promisiunile lui Dumnezeu.

Fie ca Domnul să ne ajute la aceasta și să trăim prin credința în Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. AMIN.

Biserica nu poate fi închisă

Daniel Hozan

Biserica nu poate fi închisă
Chiar dacă adunările se-nchid;
De veacuri, a rămas necompromisă
Chiar dac-a fost hulită, interzisă,
Că-n dreptul ei, nu oamenii decid.

Biserica nu poate fi stopată
De viruși, pandemii sau vreun decret.
Biserica cea Sfântă și Curată,
Din suflete de sfinți este formată:
Urmașii lui Isus din Nazaret.

Biserica, nicicând nu se răcește
Doar catedrale părăsite-s reci.
Biserica e vie și trăiește,
Căci Răscumpărătorul ei domnește:
Isus e Domn și Împărat în veci!

Biserica nu poate fi oprită
Oricâte-ar fi să vină-n viitor...
Ea este de Isus Cristos zidită
Și are temelia neclintită,
Ea-i turma preaiubitului Păstor.

Biserica nicicând nu se-nvechește,
Chiar dacă ani s-au scurs vreo două mii...
Oricâte-au fost și-or fi, le biruiește,
Și zi de zi, mereu se pregătește,
De sărbătoarea care va veni...

Biserica nu poate fi distrusă,
Chiar de-i lovită sau trântită jos,
Dar niciodată nu va fi răpusă,
Atâta vreme cât va fi condusă,
De marele Păstor, Isus Cristos.

Biserica nu poate fi golită
Cât membrii ei pe dinlăuntru-s plini
Biserica-i mireasa cea iubită
Care de Domnul ei va fi răpită
În locul plin de slavă și lumini

Biserica va trece peste toate
Și știm că încercări vor mai veni...
Trăind credința vie-n unitate,
Păstrând în inimi cugete curate,
Răbdând pân' la sfârșit vom birui.

If You Don't Fight Lust

BY BARZILAIENDAN

"Abstain from the passions of the flesh, which wage war against your soul". (1 Peter 2:11)

When I confronted a man about the adultery he was living in, I tried to understand his situation, and I pled with him to return to his wife. Then I said, *"You know, Jesus says that if you don't fight this sin with the kind of seriousness that is willing to gouge out your own eye, you will go to hell and suffer there forever"*.

As a professing Christian, he looked at me in utter disbelief, as though he had never heard anything like this in his life, and said, *"You mean you think a person can lose his salvation?"*

So, I have learned again and again from firsthand experience that there are many professing Christians who have a view of salvation that disconnects it from real life, and that nullifies the threats of the Bible, and that puts the sinning person who claims to be a Christian beyond the reach of biblical warnings. I believe this view of the Christian life is comforting thousands who are on the broad way that leads to destruction (Matthew 7:13).

Jesus said, if you don't fight lust, you won't go to heaven. *"If your right eye causes you to sin, tear it out and throw it away. For it is better that you lose one of your members than that your whole body be thrown into hell". (Matthew 5:29)* The point is not that true Christians always succeed in every battle. The issue is that we resolve to fight, not that we succeed flawlessly.

We don't make peace with sin. We make war.

The stakes are much higher than whether the world is blown up by a thousand long-range missiles, or terrorists bomb your city, or global warming melts the ice caps, or AIDS sweeps the nations. All these calamities can kill only the body. But if we don't fight lust, we lose our souls. Forever.

Peter says the passions of the flesh wage war against our souls (1 Peter 2:11). The stakes in this war are infinitely higher than in any threat of world war or terrorism. The apostle Paul listed *"immorality, impurity, passion, evil desire, and covetousness,"* then said it is *"on account of these the wrath of God is coming"*. (Colossians 3:5-6) And the wrath of God is immeasurably more fearful than the wrath of all the nations of the world put together.

May God give us grace to take our souls and others' souls seriously and keep up the fight.

"A WORD OF ENCOURAGEMENT"

Australia - 24 September 2021 - What a week...

What a week it has been:

- * Police in full riot gear clashing with protestors,
- * An earthquake,
- * A major change to defence policy,
- * Talk of another Global Financial Crisis,
- * Ongoing lockdowns.

It's sure been a week full of *"things to worry about"*.

The Apostle Paul was no stranger to stressful times, and gave us some good direction to help us keep our priorities in focus when things get challenging:

Let us not become weary in doing good.

Galatians 6:9 NIV

Those eight words are incredibly powerful. They speak to the heart of God's desire for us to be *salt* and *light* in our world. They take the focus off our own desires and fears; cause us to think about others more than ourselves.

Let me encourage you, no matter how crazy the world gets, never lose focus on Jesus and the mission he has put before you, for at the proper time, you will reap a harvest if you do not give up.

Pastor Phil Edwards

La vânătoare

„Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi.” Iacov 4:7

Un vânător de urși se plimba prin pădure într-o zi, când a găsit în cele din urmă ceea ce căuta: un urs i-a ieșit în cale. Și-a pregătit arma, și-a ațintit privirile, a respirat adânc și era gata să tragă când ursul s-a întors brusc și a spus: *„Scuză-mă, dar nu este mai bine să vorbim înainte să tragi?”*

Vânătorul, încercând să se recupereze după șocul provocat de faptul că un animal vorbea cu el, nu știa ce să spună.

„Nu putem negocia problema?” continuă ursul. *„Ce căutați?”* „Caut... o haină de blană”, a răspuns vânătorul.

„Ah!”, spuse ursul. *„Ei bine, și eu caut ceva, caut un mijloc prin care să am stomacul plin. Să discutăm despre asta și poate putem ajunge la un compromis. Să găsim un loc mai liniștit și să negociem”*

„Bine atunci”, a spus vânătorul, și cei doi au dispărut în pădure.

O vreme mai târziu, ursul a ieșit singur din pădure. Aparent, negocierile au avut succes și fiecare a primit ceea ce și-a dorit. Ursul a avut stomacul plin, iar vânătorul a primit o haină de blană.

Este același mod când încerci să închei o înțelegere cu Diavolul. Vei fi întotdeauna cel care pierde. De aceea Biblia ne spune: *„Să nu dați prilej diavolului.”* (Efeseni 4:27) O altă traducere se exprimă astfel: *„Nu da diavolului nici un punct de sprijin”*.

Diavolul este rău, diavolul este foarte rău, dar este și viclean. El și-a practicat și perfecționat meșteșugul de mult timp. Știe că nu poate doborî un credincios dintr-o singură lovitură, așa că încearcă să-l demonteze puțin câte puțin. El face acest lucru prin instrumentul său cel mai strategic și cel mai eficient: *compromisul*.

Arată-mi un creștin care începe să facă compromisuri și îți voi arăta un creștin care se îndreaptă spre ruină.

Așadar, fiți avertizați: nu intrați în tranzacții cu diavolul pentru că veți pierde de fiecare dată.

Păstor Greg Laurie

Alături de familia Furdui

Acasă...

de la fiica cea mare, Naomi

**Acasă mi se simte lipsa,
Acasă... mă întreb
unde este?**

**Eram așa liberă,
acum nu mai sunt.
Am fost furată
și jefuită de toate.
Inima mea este goală.
Îmi lipsiți atât de mult...**

